

**HEEL
ME**

HEEL ME

T A H E R E H M A F I

Blossom
BOOKS

Voor Jodi Reamer, die er altijd in geloofde

Twitter mee: #HeelMe

NUR 285/JD041801

© MMXVIII Nederlandse editie: Blossom Books

© MMXVIII Tahereh Mafi

Originally published by Harper, an imprint of HarperCollins.

Oorspronkelijke titel: *Restore me*

Nederlandse vertaling: Sandra C. Hessels

Nederlandse omslagbelettering: Shiralee Kat

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

**Wil je ons iets vragen of vertellen? Dat kan! Stuur een mailtje
naar info@blossombooks.nl of vind ons op blossombooks.nl.**

JULIETTE

Ik word niet meer schreeuwend wakker. Ik word niet misselijk als ik bloed zie. Ik krimp niet ineen voordat ik een wapen afvuur.

Ik zal me nooit meer verontschuldigen voor het feit dat ik het overleefd heb.

En toch...

Ineens schrik ik op van het geluid van een deur die met een harde klap opengegooid wordt. Ik onderdruk een kreet, draai me met een ruk om en uit pure gewoonte leg ik mijn hand op de kolf van een semiautomatisch pistool dat in een holster aan mijn heup hangt.

‘J, we hebben een ernstig probleem.’

Kenji staart me aan – zijn ogen toegeknepen – met zijn handen in zijn zij. Zijn t-shirt spant zich over zijn borst. Dit is kwade Kenji. Bezorgde Kenji. Het is nu zestien dagen geleden dat we Sector 45 hebben overgenomen – dat ik mezelf tot opperbevelhebber van Het Herstel heb gekroond – en sinds die tijd is het rustig. Zenuwslopend rustig. Elke dag word ik wakker, half vervuld van doodsangst, half van vreugde, en wacht ik gespannen op de onvermijdelijke officiële brieven van vijandelijke naties die mijn autoriteit in twijfel trekken en ons de oorlog verklaren. Nu lijkt dat moment dan eindelijk aangebroken. Ik adem diep in, beweeg met mijn hoofd om mijn nek te laten kraken en kijk Kenji aan.

‘Zeg het maar.’

Hij perst zijn lippen op elkaar. Kijkt omhoog naar het plafond. ‘Nou, goed... Maar eerst moet je weten dat dit niet mijn schuld is, oké? Ik wilde alleen maar helpen.’

Ik aarzel. En frons. ‘Wat?’

‘Ik bedoel, ik wist wel dat die sukkel enorm dramatisch kan doen, maar dit is te belachelijk voor woorden...’

‘Sorry, wat?’ Ik haal mijn hand van het pistool af en voel mijn lichaam weer ontspannen. ‘Kenji, waar heb je het over? Gaat dit niet over de oorlog?’

‘De oorlog? Wat? J, let je eigenlijk wel op? Je vriendje heeft een of andere freaking woedeaanval en je moet hem tot de orde roepen voordat ik het doe.’

Geïrriteerd blaas ik uit. ‘Serieus? Wéér van die onzin? Jezus, Kenji.’ Ik maak het holster bij mijn rug los en gooi het op het bed achter me. ‘Wat heb je nu weer uitgehaald?’

‘Zie je nou wel?’ Kenji wijst naar me. ‘Zie je? Waarom sta je zo snel klaar met je oordeel, prinses? Waarom ga je ervan uit dat ik degene ben die iets verkeerd heeft gedaan? Waarom ik?’ Hij slaat zijn armen over elkaar, drukt ze tegen zijn borst en zegt op zachtere toon: ‘En weet je, ik wil het hier eigenlijk al een hele poos met je over hebben, want ik ben echt van mening dat jij, als opperbevelhebber, het je niet kunt veroorloven om mensen voor te trekken, al...’

Plotseling zwijgt Kenji.

Bij het kraken van de deur schieten Kenji’s wenkbrauwen omhoog; een zachte klik en zijn ogen worden groot; een zacht geritsel van beweging en opeens drukt de loop van een pistool tegen zijn achterhoofd. Kenji staart me aan, en zijn lippen vormen herhaaldelijk, maar zonder geluid te maken, het woord ‘psychopaat’.

De psychopaat in kwestie knipoogt naar me vanaf de plek waar hij staat, glimlachend, alsof het onmogelijk is dat hij een pistool tegen het hoofd van onze gemeenschappelijke vriend drukt. Het lukt me nog net om een lach te onderdrukken.

‘Toe dan,’ zegt Warner nog steeds glimlachend. ‘Leg me alsjeblieft eens haarfijn uit hoe ze als leider gefaald heeft.’

‘Hé...’ Kenji’s armen schieten omhoog in een gespeeld gebaar van overgave. ‘Ik heb nooit gezegd dat ze ergens in gefaald heeft, oké? En jij reageert duidelijk veel te heftig...’

Warner slaat Kenji met het wapen tegen de zijkant van zijn hoofd. ‘Sukkel.’

Kenji draait zich met een ruk om. Grist het pistool uit Warners hand. ‘Wat mankeert jou in godsnaam, gast? Ik dacht dat alles cool was tussen ons.’

‘Was het ook,’ zegt Warner ijzig. ‘Tot je aan mijn haar kwam.’

‘Je vroeg me om je haar te knippen...’

‘Dat heb ik absoluut niet gezegd! Ik vroeg je om de boel een beetje bij te knippen!’

‘En dat heb ik gedaan.’

‘Dít,’ zegt Warner terwijl hij zich omdraait zodat ik de schade kan bekijken, ‘is niet eventjes bijknippen, incompetent idiot die je bent...’

Ik hap naar lucht. De achterkant van Warners hoofd is een warrig geheel van ongelijke plukken haar. Er zijn hele stukken weggeschoren.

Kenji huivert als hij naar zijn eigen werk kijkt. Schraapt zijn keel. ‘Nou,’ zegt hij, en steekt zijn handen in zijn zakken. ‘Ik bedoel... Wat jij wilt, man, maar schoonheid is subjectief...’

Warner richt een tweede pistool op hem.

‘Hé!’ roept Kenji uit. ‘Ik ben hier niet naartoe gekomen om me te laten

uitschelden, oké?’ Hij wijst naar Warner. ‘Hier heb ik niet voor getekend!’

Warner kijkt hem dreigend aan en Kenji blaast de aftocht door achterwaarts de kamer uit te lopen voordat Warner nog een kans krijgt om te reageren. Maar net als ik een zucht van opluchting slaak, steekt Kenji zijn hoofd weer door de deuropening en zegt:

‘Ik vind dit kapsel wel schattig staan, eigenlijk’

en dan smijt Warner de deur recht in zijn gezicht dicht.

En zo ziet mijn spiksplinternieuwe leven als opperbevelhebber van Het Herstel eruit.

Warner staat nog steeds met zijn gezicht naar de gesloten deur en ademt uit, zijn schouders laten hun spanning los en ik zie de puinhoop die Kenji ervan gemaakt heeft nu nog duidelijker. Warners dikke, prachtige, goudblonde haar – een kenmerkend onderdeel van zijn aantrekkelijkheid – verknijpt door roekeloze handen.

Een ramp.

‘Aaron,’ zeg ik zacht.

Hij laat zijn hoofd hangen.

‘Kom eens hier.’

Hij draait zich om en kijkt me vanuit zijn ooghoek aan alsof hij iets beschamends gedaan heeft. Ik haal de wapens van het bed en maak een plekje voor hem, vlak naast me. Met een droevige zucht laat hij zich op de matras zakken.

‘Ik zie er afzichtelijk uit,’ zegt hij op gedempte toon.

Ik schud glimlachend mijn hoofd en raak zijn wang aan. ‘Waarom heb je hem je haar laten knippen?’

Dan kijkt Warner wel naar me op, met die ronde, groene, verbijsterde

ogen. ‘Je zei dat ik meer tijd met hem moest doorbrengen.’

Ik moet hardop lachen. ‘En daarom liet je Kenji je haar knippen?’

‘Ik heb hem mijn haar niet laten knippen,’ zegt hij met een boze blik. ‘Het was...’ – hij aarzelt – ‘bedoeld als een gebaar van camaraderie. Het was een gebaar van vertrouwen dat ik onder mijn soldaten heb gezien. Maar goed,’ zegt hij, terwijl hij zich wegdraait, ‘ik heb tenslotte ook geen ervaring in het sluiten van vriendschappen.’

‘Nou,’ zeg ik. ‘Wij zijn toch vrienden?’

Daar moet hij om glimlachen.

‘En?’ spoor ik hem aan. ‘Dat gaat toch goed? Je leert aardiger te doen tegen anderen.’

‘Ja, nou, ik wil helemaal niet aardiger zijn tegen andere mensen. Dat past niet bij me.’

‘Ik vind het geweldig goed bij je passen,’ zeg ik stralend. ‘Ik vind het fijn als je aardig doet.’

‘Ja, je zal wat anders zeggen.’ Hij moet bijna lachen. ‘Maar dat vriendelijk doen gaat me niet zo gemakkelijk af. Mijn vooruitgang zal veel geduld vergen.’

Ik pak zijn hand in de mijne. ‘Ik heb geen idee waar je het over hebt. Tegen mij ben je hartstikke lief.’

Warner schudt zijn hoofd. ‘Ik weet dat ik beloofd heb mijn best te doen om vriendelijker te zijn tegen je vrienden – en ik zal me heus blijven inzetten – maar ik hoop dat je nu niet gelooft dat ik tot het onmogelijke in staat ben.’

‘Wat bedoel je?’

‘Eigenlijk dat ik hoop dat ik je niet teleurstel. Ik zou onder druk misschien een bepaalde mate van vriendelijkheid kunnen produceren, maar je moet weten dat ik niet van plan ben om iemand anders te behandelen

zoals ik jou behandel. Dít,' zegt hij, en hij raakt de lucht tussen ons in aan, 'is een uitzondering op een zeer strikte regel.' Zijn blik rust nu op mijn lippen, zijn hand ligt inmiddels in mijn nek. 'Dít,' zegt hij zacht, 'is zeer, zeer ongebruikelijk.'

Ik stop

met ademen, praten, denken...

Hij raakt me nauwelijks aan en mijn hart gaat al tekeer – herinneringen overspoelen me in vlagen en schroeien me: het gewicht van zijn lichaam tegen het mijne, de smaak van zijn huid, de hitte van zijn aanraking en het plotselinge kreunen en de dingen die hij slechts in het donker tegen me heeft gezegd.

Vlinders dringen mijn aderen binnen en ik dwing ze weer weg te gaan.

Dit is allemaal nog zo nieuw, zijn aanraking, zijn huid, zijn geur, zo nieuw, zo nieuw en zo ongelooflijk...

Hij glimlacht en houdt zijn hoofd schuin. Ik kopieer het gebaar en met een zachte inademing bewegen zijn lippen van elkaar en ik hou me stil, mijn longen op de grond gesmeten, mijn vingers die zijn shirt zoeken en wachten op wat er nu komt als hij zegt

'Nu zal ik mijn hoofd moeten kaalscheren'

en zich losmaakt.

Ik knipper en nog steeds kust hij me niet.

'En het is mijn oprechte hoop,' zegt hij, 'dat je nog steeds van me houdt als ik terugkom.'

En dan staat hij op en is hij weg en ik tel op één hand het aantal mensen dat ik vermoord heb en sta versteld hoe weinig dat geholpen heeft om ervoor te zorgen dat ik mezelf in de hand hou in Warners nabijheid.

Ik knik één keer als hij ten afscheid zwaait, raap mijn gezonde verstand op vanwaar het terecht is gekomen en laat me achterover op het bed

vallen, met een tollend hoofd waarin de complicaties van oorlog en vrede zwaar op mijn humeur werken.

Ik had heus niet gedacht dat het eenvoudiger zou worden om een leider te zijn, maar volgens mij dacht ik wel dat het makkelijker zou zijn dan dit:

Ik word op ieder moment verteerd door twijfels over de beslissingen die ik heb genomen. Het maakt me woedend hoe verbaasd ik elke keer weer reageer als een soldaat doet wat ik zeg. En ik word steeds banger dat we – dat ik – veel, veel meer mensen zullen moeten doden voordat de wereld weer tot rust komt. Al denk ik dat het de stilte is, meer dan al het andere, die me zo op mijn zenuwen werkt.

Er zijn zestien dagen voorbijgegaan.

Ik heb speeches gehouden over wat er zal gebeuren, over onze toekomstplannen, en we hebben herdenkingsdiensten gehouden voor de levens die in de strijd verloren zijn gegaan. We zijn bezig onze beloftes in te lossen en veranderingen door te voeren. Castle heeft woord gehouden en is al hard aan het werk om problemen met landbouw en irrigatie aan te pakken, en, belangrijker nog, probeert te bedenken hoe we de burgers het beste uit de barakkenkampen kunnen krijgen. Maar al dit werk zal in fasen worden uitgevoerd, het zal langzaam en voorzichtig worden opgebouwd – een strijd om de aarde die misschien wel een eeuw kan duren. Volgens mij beseffen we dat allemaal wel. En als ik me alleen maar druk hoefde te maken om de burgers, dan zou ik een stuk minder zorgen hebben. Maar ik maak me zorgen omdat ik maar al te goed weet dat er niets gedaan kan worden om de wereld te herstellen als we de volgende decennia alleen maar bezig zijn met oorlog voeren.

En toch ben ik bereid te vechten.

Het is niet wat ik wil, maar ik voer graag oorlog als dat nodig is om

verandering teweeg te brengen. Ik zou alleen willen dat het zo simpel was. Op dit moment is mijn grootste probleem ook het verwarrendste:

Voor een oorlog zijn er vijanden nodig en ik heb geen idee waar ze blijven.

In de zestien dagen sinds ik Anderson in zijn voorhoofd heb geschoten heb ik geen enkele tegenstand ervaren. Niemand heeft geprobeerd me te arresteren. Geen andere opperbevelhebber heeft me uitgedaagd. Van de 554 resterende sectoren op alleen al dit ene continent is er geen enkele overgelopen, heeft geen enkele ons de oorlog verklaard of een onvertogen woord over me gezegd. Niemand heeft geprotesteerd, het volk is niet in opstand gekomen. Om de een of andere reden speelt Het Herstel het spelletje mee.

Ze doen alsof.

En dat maakt me vreselijk, afschuwelijk nerveus.

We bevinden ons in een vreemde impasse: we staan in z'n vrij maar komen niet voor- en niet achteruit, en dat terwijl ik zo wanhopig graag méér wil doen. Voor de mensen van Sector 45, voor Noord-Amerika en voor de wereld als geheel. Maar deze rare stilte brengt ons allemaal uit evenwicht. We wisten zo zeker dat de andere opperbevelhebbers wel in opstand zouden komen na de dood van Anderson – dat ze hun legers zouden bevelen om ons te vernietigen, om mij te doden. In plaats daarvan hebben de overige wereldleiders duidelijk gemaakt hoe onbeduidend we zijn: ze negeren ons zoals je met een irritante vlieg zou doen, zetten ons gevangen onder een omgekeerd glas waarin we vrij kunnen rondvliegen en met kapotte vleugels tegen de wanden kunnen botsen zolang er genoeg zuurstof is. Sector 45 kan doen wat hij wil; ze gunnen ons deze autonomie en de autoriteit om zonder ingrijpen van buitenaf de infrastructuur van onze sector aan te passen. Alle andere plekken – en alle andere mensen

– doen net alsof er helemaal niets is veranderd op de wereld. Onze revolutie vond plaats in een vacuüm. Onze daaropvolgende overwinning is gereduceerd tot iets wat zo klein is dat het misschien niet bestaat.

Ze sollen met ons.

Castle komt constant op bezoek en geeft adviezen. Het was zijn voorstel dat ik me proactief opstel – dat ik het voortouw neem. In plaats van zitten wachten, zenuwachtig en defensief, zou ik aansluiting kunnen zoeken, zei hij. Ik zou mijn aanwezigheid kenbaar moeten maken. Mijn recht opeisen, zei hij. Aan tafel plaatsnemen. En proberen verdragen te sluiten voordat we tot een aanval overgaan. Contact leggen met de vijf andere opperbevelhebbers van de wereld.

Want ik mag dan namens Noord-Amerika spreken, maar hoe zit het met de rest van de aarde? Zuid-Amerika? Europa? Azië? Afrika? Oceanië?

Organiseer een internationale vergadering van leiders, zei hij.

Praat.

Richt je in eerste instantie op vrede, zei hij.

‘Hun nieuwsgierigheid moet hen toch bijna te veel worden?’ zei Castle tegen me. ‘Een zeventienjarig meisje dat Noord-Amerika overneemt? Een tiener die Anderson vermoordt en zichzelf uitroept tot heerser van dit continent? Juffrouw Ferrars, je moet toch weten dat je op dit moment heel wat druk kunt uitoefenen? Maak daar gebruik van!’

‘Ik?’ zei ik verbaasd. ‘Wat heb ik nou te bieden?’

Castle zuchtte. ‘Je bent zeer dapper voor je leeftijd, juffrouw Ferrars, maar het spijt me te moeten vaststellen dat je jeugdige leeftijd zo onlosmakelijk verbonden is met onervarenheid. Ik zal proberen het simpel uit te leggen: je hebt bovenmenselijke kracht, een nagenoeg ondoordringbare huid, een dodelijke aanraking, je bent nog maar zeventien jaar oud en je hebt eigenhandig de heerser van deze natie gevelde. En toch twijfel je eraan

of je de wereld voldoende kunt intimideren?’

Ik huiverde.

‘Oude gewoonten, Castle,’ antwoordde ik zacht. ‘Slechte gewoonten. U hebt uiteraard gelijk. Natuurlijk hebt u gelijk.’

Hij keek me aan met een strakke blik. ‘Je moet begrijpen dat de unaniem, collectieve stilte van je vijanden geen toeval is. Ze hebben ongetwijfeld contact met elkaar gehad – ze hebben zonder twijfel tot deze aanpak besloten omdat ze willen weten wat je nu gaat doen.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Ze wachten je volgende stap af, juffrouw Ferrars. Ik verzoek je dringend om die zorgvuldig te overwegen.’

Ik ben dus aan het leren.

Ik heb zijn raad opgevolgd en drie dagen geleden via Delalieu een bericht verstuurd en contact opgenomen met de vijf andere opperbevelhebbers van Het Herstel. Ik heb hen uitgenodigd om volgende maand naar mij toe te komen, hier in Sector 45, voor een internationaal overleg tussen leiders.

Slechts vijftien minuten voordat Kenji mijn kamer binnenstormde had ik mijn eerste bevestiging ontvangen.

Oceanië heeft ja gezegd.

En ik heb geen idee wat dat betekent.

WARNER

Ik ben mezelf niet, de laatste tijd.

Eerlijk gezegd ben ik voor mijn gevoel al heel lang mezelf niet meer, zo erg dat ik me begin af te vragen of ik ooit wel geweten heb wie ik ben. Ik staar zonder te knippen in de spiegel en het geluid van een zoemende tondeuse echoot door de ruimte. Mijn gezicht is slechts matig verlicht aan mijn kant, maar het is voldoende om te zien dat ik ben afgevallen. Mijn wangen zijn ingevallen, mijn ogen groter, mijn jukbeenderen meer uitgesproken. Met bewegingen die zowel somber als mechanisch zijn, scheer ik mijn eigen haar af. De restanten van mijn ijdelheid vallen rond mijn voeten op de grond.

Mijn vader is dood.

Ik sluit mijn ogen en zet me schrap tegen de ongewenste druk in mijn borst. De tondeuse zoemt nog steeds in mijn gebalde vuist.

Mijn vader is dood.

Het is net iets meer dan twee weken geleden sinds hij is vermoord, tweemaal in het voorhoofd geschoten door iemand van wie ik hou. Ze bewees me een gunst door hem te doden. Ze was moediger dan ik ooit ben geweest – zij heeft de trekker overgehaald, wat mij nooit lukte. Hij was een monster. Hij verdiende nog veel erger.

En toch...

Deze pijn.

Ik adem moeizaam in en open knipperend mijn ogen weer, dankbaar voor de tijd waarin ik alleen kan zijn; dankbaar, op de een of andere manier, dat ik de kans heb iets – wat dan ook – van mijn lijf te scheuren. Vreemd genoeg heeft dat iets bevrijdends.

Mijn moeder is dood, denk ik, terwijl ik het elektrische scheermes over mijn schedel haal. *Mijn vader is dood*, denk ik, wanneer het haar op de grond valt. Alles wat ik was, alles wat ik deed, alles wat ik ben, is gesmeed door de tweeledigheid van wat zij wel en niet hebben ondernomen.

Wie ben ik, vraag ik me af, in hun afwezigheid?

Mijn hoofd is kaal. Met de uitgeschakelde tondeuse in mijn hand leun ik met mijn handpalmen tegen de rand van de kaptafel en buig naar voren, nog steeds in een poging een glimp op te vangen van de man die ik ben geworden. Ik voel me oud en onzeker, mijn hart en mijn hoofd op voet van oorlog met elkaar. De laatste woorden die ik tegen mijn vader sprak...

‘Hé.’

Mijn hartslag versnelt als ik me omdraai en meteen doe ik me nonchalant voor. ‘Hoi,’ zeg ik, en ik dwing mijn ledematen te vertragen, vol beheersing te bewegen terwijl ik losse plukjes haar van mijn schouders veeg.

Ze kijkt naar me met grote ogen, prachtig en bezorgd.

Ik denk eraan te glimlachen. ‘Hoe zie ik eruit? Niet al te afstotelijk, hoop ik.’

‘Aaron,’ zegt ze zacht. ‘Gaat alles wel goed met je?’

‘Prima,’ zeg ik, opnieuw met een blik in de spiegel. Ik laat mijn hand over het zachte/stekelige overgebleven haar van net iets meer dan een centimeter lang glijden en verbaas me dat dit kapsel me nog wreder en killer laat lijken dan voorheen. ‘Al moet ik bekennen dat ik mezelf niet echt herken,’ zeg ik hardop, en ik probeer erbij te lachen. Ik sta in het midden van

de badkamer met niets anders aan dan een boxershirt. Mijn lichaam is nog nooit zo mager geweest, de scherpe lijnen van mijn spieren nog nooit zo afgetekend; het afgetrainde lijf gaat nu samen met de ruwe knipbeurt van mijn haar op een manier die bijna onbeschaafd lijkt – die zó niet op mij lijkt dat ik moet wegstaren.

Juliette staat nu vlak voor me.

Haar handen liggen op mijn heupen en trekken me naar voren; ik struikel een beetje, maar geef gehoor aan de beweging. ‘Wat ga je doen?’ begin ik te zeggen, maar als ik in haar ogen kijk zie ik genegenheid en bezorgdheid. Er dooit iets in me. Mijn schouders ontspannen, ik trek haar naar me toe en adem ondertussen diep in.

‘Wanneer gaan we erover praten?’ zegt ze tegen mijn borst. ‘Over alles? Over wat er allemaal is gebeurd...’

Ik krimp ineen.

‘Aaron.’

‘Het is al goed,’ lieg ik tegen haar. ‘Het is maar haar.’

‘Je weet dat ik dat niet bedoel.’

Ik kijk weg. Staar voor me uit. Even zwijgen we allebei.

Juliette is uiteindelijk degene die de stilte verbreekt.

‘Ben je boos op me?’ fluistert ze. ‘Omdat ik hem heb doodgeschoten?’

Mijn lichaam verstijft.

Haar ogen worden groot.

‘Nee... néé.’ Ik zeg de woorden veel te snel, maar ik meen ze wel. ‘Nee, natuurlijk niet. Dat is het niet.’

Juliette zucht.

‘Ik weet niet of je dit weet,’ zegt ze na een poosje, ‘maar je mag rouwen om het verlies van je vader, zelfs al was hij een vreselijk iemand.’ Ze kijkt naar me op. ‘Je bent geen robot.’

Ik slik de brok in mijn keel weg en maak me voorzichtig los uit haar armen. Ik geef haar een kus op haar wang en blijf even zo staan, tegen haar huid gedrukt, slechts een seconde. 'Ik moet douchen.'

Ze lijkt gekwetst en verward, maar ik weet niet wat ik anders moet doen. Het is niet zo dat ik niet geniet van haar gezelschap, maar op dit moment verlang ik zo wanhopig naar eenzaamheid en ik weet niet waar ik die anders kan vinden.

Dus neem ik een douche. Of een bad. Of maak ik een lange wandeling.

Dit soort dingen doe ik veel.

Als ik eindelijk naar bed ga, ligt ze al te slapen.

Ik wil haar vasthouden, haar zachte, warme lichaam tegen het mijne aan trekken, maar ik voel me als verlamd. Door deze afgrijselijke semi-rouw voel ik me in het donker min of meer medeschuldig. Ik ben bang dat mijn verdriet wordt opgevat als een goedkeuring van zijn keuzes – van zijn bestaan – en in deze kwestie wil ik niet verkeerd worden begrepen, waardoor ik dus niet kan toegeven dat ik om hem rouw, dat ik überhaupt iets geef om het verlies van die monsterlijke man die me heeft opgevoed. En bij het gebrek aan een gezonde actie, blijf ik na de dood van mijn vader als bevroren achter, als een steen met bewustzijn.

Ben je boos op me? Omdat ik hem heb doodgeschoten?

Ik haatte hem.

Ik haatte hem met een vurige intensiteit die ik sindsdien niet meer heb gevoeld. Maar het vuur van ware haat, realiseer ik me, kan niet bestaan zonder de zuurstof van genegenheid. Ik zou niet zo'n pijn voelen, of zo ontzettend veel haat, als het me koud liet.

En dit, deze onbeantwoorde genegenheid voor mijn vader, is altijd al mijn grootste zwakke plek geweest. Dus lig ik hier te sudderen in een verdriet waarover ik nooit kan spreken, terwijl spijt mijn hart verteert.

Ik ben een wees.

'Aaron?' fluistert ze, en ik ben weer terug in het hier en nu.

'Ja, lieverd?'

Slaperig schuift ze zijwaarts en duwt met haar hoofd tegen mijn arm. Ik kan een glimlach niet onderdrukken als ik mijn arm optil om plek te maken zodat ze tegen me aan kan kruipen. Gauw vult ze de leegte en ze drukt haar gezicht tegen mijn hals en slaat een arm om mijn middel. Mijn ogen zakken dicht alsof ik bid. Mijn hart start opnieuw.

'Ik mis je,' zegt ze. Het is een gefluister dat me bijna ontgaat.

'Ik ben hier,' zeg ik en raak voorzichtig haar wang aan. 'Ik ben gewoon hier, lieverd.'

Maar ze schudt haar hoofd. Zelfs als ik haar nog dichter tegen me aan trek en zij weer in slaap valt, schudt ze haar hoofd.

En ik vraag me af of ze het bij het rechte eind heeft.

JULIETTE

Ik zit vanmorgen in mijn eentje aan het ontbijt. Alleen, maar niet eenzaam.

De ontbijtzaal zit vol bekende gezichten die allemaal bezig zijn iets in te halen: slaap, werk, de rest van een half afgemaakt gesprek. Ieders energieniveau is altijd afhankelijk van de hoeveelheid cafeïne die we ophebben, en op dit moment is alles nog redelijk rustig.

Brendan, die al de hele ochtend met dezelfde beker koffie in zijn handen zit, ontmoet mijn blik en zwaait. Ik zwaai terug. Hij is de enige van ons die de cafeïne niet echt nodig heeft; zijn gave voor het opwekken van elektriciteit werkt tevens als een reservegenerator voor zijn hele lijf. Hij is de verpersoonlijking van energiek. Sterker nog, zijn spierwitte haar en bijzonder lichtblauwe ogen lijken een eigen energie uit te stralen die zelfs vanaf de andere kant van de ruimte voelbaar is. Ik begin te geloven dat Brendan met die koffiebeker alleen maar doet alsof, voornamelijk uit solidariteit met Winston, die het niet lijkt te redden zonder koffie. De twee zijn tegenwoordig onafscheidelijk – ook al heeft Winston zo af en toe nog zo'n hekel aan Brendans natuurlijke opgewektheid.

Ze hebben een hoop meegemaakt samen. Dat geldt voor ons allemaal.

Brendan en Winston zitten bij Alia, die haar schetsboekje geopend naast zich heeft liggen, ongetwijfeld om iets nieuws en geweldig te ont-

werpen dat ons zal helpen in de strijd. Ik ben te moe om me te bewegen, anders zou ik opstaan en bij hun groepje gaan zitten, maar in plaats daarvan leg ik mijn kin op mijn hand en bestudeer het gelaat van mijn vrienden met een gevoel van dankbaarheid. Maar de littekens op Brendan en Winstons gezichten nemen me mee terug naar een tijd die ik me liever niet herinner – de tijd waarin we geloofden dat we hen kwijt waren. Toen we twee anderen zijn verloren. En opeens zijn mijn gedachten te zwaar voor bij het ontbijt. Dus kijk ik weg. En tik met mijn vingers op het tafelblad.

Het is de bedoeling dat ik Kenji hier ontmoet om samen te ontbijten – zo beginnen we onze werkdag altijd – en dat is ook de enige reden dat ik nog geen bord met eten voor mezelf heb gehaald. Helaas zorgt zijn vertraging ervoor dat mijn maag begint te knorren. Iedereen in de zaal is al bezig met een stapeltje luchtige pannenkoeken, en ze zien er verrukkelijk uit. Alles is heel verleidelijk: de kannetjes met ahornsiroop, de stomende hoopjes aardappel, de schaaltes vers gesneden fruit. Het doden van Anderson en de overname van Sector 45 heeft in ieder geval voor betere ontbijtkeuzes gezorgd. Maar ik denk dat we misschien wel de enigen zijn die de upgrade waarderen.

Warner ontbijt nooit samen met ons. Hij houdt eigenlijk nooit op met werken, zelfs niet om te eten. Het ontbijt is voor hem gewoon weer een vergadering, deze keer alleen met Delalieu, en ik weet niet eens zeker of hij dan ook daadwerkelijk iets eet. Warner lijkt nooit te genieten van zijn eten. Voor hem is voedsel brandstof – noodzakelijk en meestal vervelend, omdat zijn lichaam het nodig heeft om te kunnen functioneren. Eén keer, toen hij tijdens het avondeten helemaal opging in belangrijke papieren, heb ik een koekje op het bord voor hem neergelegd om te kijken wat er zou gebeuren. Hij keek naar me op, keek terug naar de papieren, fluisterde

een bedankje en at het koekje met mes en vork op. Hij leek het niet te waarderen. Ik hoef vast niet uit te leggen dat hij hierin de absolute tegenpool is van Kenji, die het liefst altijd zou eten, maakt niet uit wat, en die me later vertelde dat hij wel kon huilen toen hij moest toezien hoe Warner dat koekje naar binnen werkte.

Over Kenji gesproken: het feit dat hij deze ochtend niet komt opdagen is meer dan vreemd en ik begin me zorgen te maken. Ik wil net voor de derde keer op de klok kijken als Adam opeens naast mijn tafel staat. Het ongemak straalt van hem af.

‘Hoi,’ zeg ik net iets te luid. ‘Wat, eh... wat kan ik voor je doen?’

Adam en ik hebben elkaar in de afgelopen twee weken een paar keer gezien en gesproken, maar altijd per ongeluk. Het is dus zeer ongebruikelijk dat Adam nu expres vlak voor me staat, en ik ben zo verbaasd dat ik het opvallendste bijna over het hoofd zie:

Hij ziet er slecht uit.

Ruig. Onverzorgd. Meer dan een beetje vermoeid. Sterker nog, ik zou bijna kunnen zweren dat Adam heeft gehuild. Al hoop ik niet dat het om onze stukgelopen relatie is.

Toch knaagt dat bekende instinct aan me en trekt het aan oude, nog steeds gevoelige snaren.

We beginnen tegelijkertijd te praten:

‘Gaat het wel goed met je...?’ vraag ik.

‘Castle wil je spreken,’ zegt hij.

‘Heeft Castle jónú gestuurd om me te halen?’ vraag ik, mijn gevoelens alweer opzijgeschoven.

Adam haalt zijn schouders op. ‘Ik denk dat ik gewoon op het juiste moment langs zijn kamer liep.’

‘Ehm. Oké.’ Ik probeer te glimlachen. Castle doet altijd zijn best om de band tussen mij en Adam weer glad te strijken; hij houdt niet van die spanning. ‘Zei hij dat hij me nu meteen wil spreken?’

‘Jep.’ Adam duwt zijn handen diep in zijn zakken. ‘Nu meteen.’

‘Oké,’ zeg ik, en de hele situatie voelt gewoon vreemd. Adam blijft daar maar staan terwijl ik mijn spullen pak en ik wil hem zeggen dat hij weg moet gaan, dat hij moet ophouden naar me te staren, dat dit raar is, dat we eeuwen geleden uit elkaar zijn gegaan en dat dat ráár was, jij deed er *zo raar* over, maar dan realiseer ik me dat hij niet naar mij staart. Hij kijkt naar de vloer alsof hij vastzit, verloren is in zijn gedachten.

‘Hé, gaat het wel goed met je?’ zeg ik nog een keer, nu wat vriendelijker.

Adam kijkt geschrokken op. ‘Wat?’ zegt hij. ‘Wat, o... Ja, het gaat prima. Hé, weet jij, eh...’ Hij schraapt zijn keel en kijkt om zich heen. ‘Weet jij, eh...’

‘Wat weet ik?’

Adam schommelt heen en weer op zijn hakken en zijn ogen schieten door de zaal. ‘Warner komt nooit hier om te ontbijten, hè?’

Mijn wenkbrauwen schieten omhoog op mijn voorhoofd. ‘Ben je op zoek naar Warner?’

‘Wat? Nee, ik was gewoon, eh... Ik vroeg het me af. Hij is nooit hier. Weet je? Dat is gek.’

Ik staar hem aan.

Hij zegt niets.

‘Zo gek is het niet,’ zeg ik langzaam, terwijl ik Adams gezicht in me opneem. ‘Warner heeft geen tijd om met ons te ontbijten. Hij is de hele tijd aan het werk.’

‘O,’ zegt Adam, en met dat woord lijkt alle moed uit hem weg te ebben. ‘Dat is jammer.’

‘Echt waar?’ Ik frons.

Maar Adam lijkt me niet te horen. Hij roept James, die zijn dienblad wegzet, waarna ze elkaar in het midden van de zaal tegenkomen en vervolgens verdwijnen.

Ik heb geen idee wat ze de hele dag doen. Ik heb het nooit gevraagd.

Het raadsel rondom Kenji's afwezigheid bij het ontbijt is opgelost zodra ik bij Castles deur aankom: ze zijn allebei binnen en hebben de koppen bij elkaar gestoken.

Uit beleefdheid klop ik op de openstaande deur. 'Hallo,' zeg ik. 'U wilde me spreken?'

'Ja, ja, juffrouw Ferrars,' zegt Castle gretig. Hij komt overeind en wuift me naar binnen. 'Ga alsjeblieft zitten. En als je het niet erg vindt,' hij gebaart naar een plek achter me, 'wil je de deur dan even dichtdoen?'

Ik ben meteen nerveus.

Ik zet een aarzelende stap Castles tijdelijke kantoor in en werp een blik op Kenji, wiens uitdrukkingloze gezicht niet helpt om mijn zenuwen te kalmeren. 'Wat is er aan de hand?' vraag ik. En dan, alleen tegen Kenji: 'Waarom kwam je niet ontbijten?'

Castle gebaart dat ik moet gaan zitten.

Dat doe ik.

'Juffrouw Ferrars,' zegt hij op dringende toon. 'Heb je nieuws van Oceanië?'

'Pardon?'

'De bevestiging. Je hebt je eerste bevestiging van de uitnodiging toch ontvangen, of niet?'

'Ja, dat klopt,' zeg ik langzaam. 'Maar daar hoort nog niemand vanaf te weten. Ik wilde het Kenji vertellen tijdens het ontbijt vanmorgen, maar...'

'Onzin,' valt Castle me in de rede. 'Iedereen weet het. Meneer Warner

weet het beslist. En luitenant Delalieu ook.

‘Wat?’ Weer kijk ik naar Kenji, die zijn schouders ophaalt. ‘Hoe is dat mogelijk?’

‘Niet zo snel ontdaan reageren, juffrouw Ferrars. Kennelijk wordt al je correspondentie in de gaten gehouden.’

Mijn ogen worden groot. ‘Wat?’

Castle maakt een gefrustreerde handbeweging. ‘We hebben geen tijd te verliezen, dus als je het niet erg vindt, zou ik heel graag...’

‘Hoezo, we hebben geen tijd te verliezen?’ zeg ik geïrriteerd. ‘Hoe moet ik u helpen als ik niet eens weet waar u het over hebt?’

Castle knijpt in zijn neusbruggetje. ‘Kenji,’ zegt hij plotseling. ‘Wil je ons alsjeblieft even alleen laten?’

‘Jep.’ Kenji springt overeind en doet of hij salueert. Hij loopt naar de deur.

‘Wacht,’ zeg ik en pak zijn arm vast. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Ik heb geen flauw idee.’ Kenji lacht en schudt zijn arm tot ik loslaat. ‘Dit gesprek heeft niets met mij te maken. Castle heeft me eerder al ontboden om over koeien te praten.’

‘Kóéien?’

‘Ja, je weet wel.’ Hij trekt een wenkbrauw op. ‘Vee. Hij heeft me op verkenning gestuurd naar een stuk landbouwgrond van tientallen hectares dat Het Herstel onder de radar heeft weten te houden. Daar zijn heel, heel veel koeien.’

‘Wat spannend.’

‘Ja, best wel, eigenlijk.’ Zijn ogen beginnen te schitteren. ‘Het methaan maakt de plek makkelijk op te sporen. Je vraagt je af waarom ze niets hebben gedaan om te voorkomen...’

‘Metháán?’ herhaal ik verward. ‘Dat is toch een soort gas?’

‘Ik neem zo aan dat je maar weinig weet van koeienvlaaien.’

Ik negeer het. In plaats daarvan zeg ik: ‘Dus daarom was je vanochtend niet bij het ontbijt? Omdat je naar koeienpoep aan het kijken was?’

‘Zoiets.’

‘Nou,’ zeg ik. ‘Dat verklaart in elk geval die geur.’

Het duurt even voordat Kenji hem snapt, maar zodra het kwartje valt, knijpt hij zijn ogen tot spleetjes. Hij tikt met een vinger tegen mijn voorhoofd. ‘Jij gaat rechtstreeks naar de hel, weet je dat?’

Ik schenk hem een brede glimlach. ‘Zie ik je later? Ik wil nog steeds graag onze ochtendwandeling maken.’

Hij laat een nietszeggend gebrom horen.

‘Ah, toe,’ zeg ik. ‘Deze keer wordt het leuk, dat beloof ik.’

‘O ja, enig.’ Kenji rolt met zijn ogen terwijl hij zich omdraait en met twee vingers nog een militaire groet brengt aan Castle. ‘Tot straks, meneer.’

Castle knikt bij wijze van afscheid, een stralende glimlach op zijn gezicht.

Het duurt een minuut voor Kenji de deur uit is en die achter hem heeft gesloten, maar in die minuut verandert Castles gezicht. Zijn ongedwongen glimlach, de gretige blik: ze zijn weg. Nu hij en ik helemaal alleen zijn, ziet Castle er een beetje verontrust uit. Een beetje ernstiger. Misschien zelfs... bang?

Hij komt meteen ter zake.

‘Die bevestiging, wat stond daarin? Was er iets opmerkelijks aan het bericht?’

‘Nee.’ Ik frons. ‘Ik weet het niet. Als al mijn correspondentie wordt meegelezen, dan weet u het antwoord op die vraag toch al?’

‘Natuurlijk niet. Ik ben niet degene die jouw mail controleert.’

‘Wie doet dat dan wel? Warner?’

Castle kijkt me alleen maar aan. ‘Juffrouw Ferrars, er is iets zeer ongebruikelijks aan dit antwoord.’ Hij aarzelt. ‘Vooral aangezien het je eerste, en tot nu toe enige bevestiging is.’

‘Oké,’ zeg ik niet-begrijpend. ‘Wat is er zo ongebruikelijk aan?’

Castle kijkt naar zijn handen. Naar de muur. ‘Hoeveel weet je over Oceanië?’

‘Vrij weinig.’

‘Hoe weinig?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Ik kan het aanwijzen op een kaart.’

‘En je bent er nog nooit geweest?’

‘Meent u dit nou echt?’ Ik schenk hem een blik vol ongeloof. ‘Natuurlijk niet. Ik ben nog nooit ergens geweest, weet u wel? Mijn ouders hebben me van school gehaald. Me in het systeem laten verdwijnen. Me uiteindelijk in een gesticht gegooid.’

Castle ademt diep in. Hij sluit zijn ogen en zegt heel voorzichtig: ‘Was er ook maar íets opvallends aan het bericht dat je hebt ontvangen van de opperbevelhebber van Oceanië?’

‘Nee,’ zeg ik. ‘Niet echt.’

‘Niet echt?’

‘Ik denk dat het wat informeel was. Maar ik geloof niet...’

‘Informeel? In welke zin?’

Ik kijk weg en probeer het me te herinneren. ‘Het bericht was nogal kort,’ leg ik uit. ‘Er stond: “Ik kan niet wachten je te zien”, zonder ondertekening of iets.’

‘Ik kan niet wachten je te zien?’ Castle kijkt opeens peinzend.

Ik knik.

‘Niet: ik kan niet wachten je te ontmoéten,’ zegt hij, ‘maar: ik kan niet wachten je te zién.’

Weer knik ik. ‘Dat zeg ik, een beetje informeel. Maar het was in elk geval beleefd. En dat lijkt mij toch een positief teken, gezien de omstandigheden.’

Castle zucht diep en draait zich om op zijn stoel. Nu zit hij met zijn gezicht naar de muur, met zijn handen met de vingertoppen tegen elkaar aan onder zijn kin. Ik bestudeer de scherpe lijnen van zijn profiel als hij zacht zegt:

‘Juffrouw Ferrars, hoeveel heeft meneer Warner je over Het Herstel verteld?’